

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 4249/2019
05.11.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина и Марине Милановић, чланова већа, у правној ствари тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Снежана Драгићевић, адвокат из ..., против туженог АД за управљање јавном железничком инфраструктуром „Инфраструктура железнице Србије“ Београд, са седиштем у Београду, чији је пуномоћник Владислав Костић, адвокат из ..., ради поништаја решења о отказу уговора о раду и враћању на рад, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3309/18 од 10.07.2019. године, у седници одржаној 05.11.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3309/18 од 10.07.2019. године.

ОДБИЈА СЕ, као неоснован захтев туженог за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Основног суда у Краљеву П1 219/17 од 19.04.2018 године, ставом првим изреке, усвојен је захтев тужиле и поништено, као незаконито решење туженог бр. .. од 26.12.2016. године, којим је тужилји отказан уговор о раду бр. .. од 18.04.2007. године и обавезан тужени да тужилју врати на рад. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужилји на име трошкова поступка плати 80.250,00 динара, са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3309/18 од 10.07.2019. године, ставом првим изреке, одбијена је, као неоснована жалба туженог и потврђена првостепена пресуда. Ставом другим изреке, одбијен је, као неоснован захтев туженог којим је тражио да се обавезе тужилја да му накнади трошкове жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 87/18), Врховни касациони суд је утврдио да ревизија није неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила је са правним претходником туженог закључила уговор о раду 18.04.2007. године, на основу кога је засновала радни однос у својству приправника почев од 23.04.2007. године. Анексом број 1 уговора о раду од 31.08.2007. године промењена је тачка 2. уговора о раду и предвиђено да ће тужила обављати послове на неодређено време по положеном стручном испиту. Истим анексом промењена је тачка 3. уговора о раду и предвиђено да ће тужила обављати послове ... у Сектору за ..., Служби за Анексом број 2. уговора о раду од 13.09.2010. године промењена је тачка 3. уговора о раду и предвиђено да ће тужила обављати послове ... у Сектору за Након статусних промена код Железнице Србије АД Београд тужила је са туженим закључила анекс број 3. уговора о раду 28.08.2015. године, са применом од 01.09.2015. године, на основу ког је наставила са радом код туженог. Тужила је са туженим закључила анекс 4. уговора о раду 10.11.2016. године. Одбор директора туженог 14.07.2016. године донео је Одлуку о доношењу Правилника о организацији и систематизацији послова код туженог, којим Правилником послови ... нису систематизовани. Одлуком Одбора директора туженог од 14.09.2016. године, наведени Правилник објављен је у Службеном гласнику туженог 15.09.2016. године, с тим што је као дан његовог ступања на снагу наведен датум 31.12.2016. године. Скупштина туженог је 18.11.2016. године донела Програм решавања вишка запослених у 2016. години. Спорним решењем туженог од 26.12.2016. години тужили је отказн уговор о раду, због престанка потребе за њеним радом, у ком решењу је наведено да јој радни однос престаје 29.12.2016. године и да јој припада отпремнина у висини од 266.094,94 динара.

Полазећи од тако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су применом члана 179. става 5. тачка 1. Закона о раду („Службени гласник РС“, бр. 24/05, 61/05, 54/09, 32/13 и 75/14) поништили спорно решење туженог од 26.12.2016. године, као незаконито и обавезали туженог да тужилу врати на рад, са образложењем да је спорно решење о отказу уговора о раду незаконито, јер отказни разлог који је наведен у решењу (укидање радног места тужиле услед организационих, технолошких и економских промена) није наступио у време доношења решења, с обзиром да је Правилник о организацији и систематизацији послова код туженог од 14.07.2016. године, који је објављен 15.09.2016. године, којим није систематизовано радно место тужиле, ступио на правну снагу 31.12.2016. године, након доношења спорног решења.

По оцени Врховног касационог суда, правилно су нижестепени судови применили материјално право када су усвојили захтев тужиле.

Чланом 179. став 5. тачка 1. Закона о раду („Службени гласник РС“ бр. 24/05, 61/05, 54/09, 32/13 и 75/14) прописано је да запосленом може да престане радни однос ако за то постоји оправдан разлог који се односи на потребе послодавца и то ако услед технолошких, економских или организационих промена престане потреба за обављањем одређеног посла или дође до смањења обима посла.

Имајући у виду цитирану одредбу Закона о раду и утврђео чињенично стање, односно да је спорним решењем туженог од 26.12.2016. године тужилци отказан уговор о раду због престанка потребе за њеним радом, а да је Правилник о организацији и систематизацији послова код туженог од 14.07.2016. године, који је објављен 15.09.2016. године, којим није систематизовано радно место тужилце, ступио на правну снагу 31.12.2016. године, након што је тужени донео спорно решење, то је правилан закључак нижестепених судова да Правилник о организацији и систематизацији послова код туженог од 14.07.2016. године, који је објављен 15.09.2016. године, не може имати ретроактивно дејство и да не може бити основ за доношење спорног решења о отказу уговора о раду, јер отказни разлог, укидање радног места тужилце услед организационих, технолошких и економских промена још није наступио у време доношења спорног решења, са којих разлога су правилно нижестепени судови поништили спорно решење туженог, као незаконито и обавезали туженог да тужилцу врати на рад, правилном применом члана 191. став 1. Закона о раду.

Стога су неосновани наводи ревизије туженог о погрешној примени материјалног права, јер се са реализацијом Програма решавања вишка запослених у 2016. години код туженог није могло отпочети пре ступања на снагу Правилника о организацији и систематизацији послова код туженог од 15.09.2016. године, који је ступио на правну снагу 31.12.2016. године, а што је одређено самим Правилником.

Са напред наведених разлога, на основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у ставу првом изреке.

С обзиром на успех туженог у овом поступку по ревизији, то исти нема право на трошкове ревизије, са којих разлога је одлучено као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Слађана Накић Момировић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић